

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 123. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094395264/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

Jeg var ganske magtesløs, og jeg holdt op med at slå, men nu var det mig umuligt at lægge hammeren fra mig. Med det forset at forsone mig med den anden og se at komme til en mundelig forståelse med ham, nærmede jeg fanen til mit hoved, langsomt og forsigtig; derpå dunkede jeg mig flere gange på panden, først svagt, så stærkere, så at det sved, og jeg fik vand i øjnene.

Se nu, sa jeg bønlig, nu har jeg gjort den indrømmelse; la det så være nok for denne gang.

Det hjalp virkelig et øjeblik, men så begyndte stemmen igen, hæser og mere ondskabafald, og jeg blev bange, for hvad skulde jeg gøre? Jeg stod nu og holdt hammeren ud for ansigtet, indtil mine hænder ligefrem rystede i krampe. Jeg hade tager for øjnene, og jeg indså, at jeg hade tabt. Hvis det hade været en revolver, så vilde sagen for længst ha været afgjort, men her tog det noen til med at finde, hvor jeg skulde slå, og enten jeg vilde eller ej, stod jeg nu og hørte på en åbenlys dødfølelse om, på hvilket sted det vilde gøre mest virkning at slå. Det lod til, at mit venstre øje hade de bedste udsigter til at blive genstand for denne ondskab; mine armmuskler spændtes, og hånden sigtede af sig selv op mod det anviste sted. Jeg stirrede ufravendt på fanen; dens drejning til venstre var mig imod, jeg samlede al min sekraft på denne fane, og mens jeg mærkede elektriske stød i min arm, der tydede på, at min modstandskraft snart var forbi, så jeg fanen dreje sig langsomt, hsom hypnotiseret af mit blik, og nu pegede den som et hungriigt gribbeneb op på min pander; jeg hade reddet mit øje, men så brast det omsider for mig –

Jeg horte råb blive vekalede fra gården og opad trapperne, noen skreg ud gennem vinduer, fodtrin af løbende både på trapperne og på stenbroen, en dør blev sløet voldsomt i, en anden blev sparket op, nye skrig, spørgsmål og svar blev råbt frem og tilbage.

Der må være gjet år. Jeg har vandret gennem mørke, under tykke skyer; kanske det var mit eget mørke, jeg var gemt i. Ja, det var det nok. Min hjærneskal var himmelhvelvingen, og under den hængte min hjærne som blodige, trævelede, tykke skyer. Og jeg

var et lille bitte væsen, der boede under skallen, et lille dyr under en klokke. Jeg har tumlet om mellem tankeskyer. Men det varede ikke ved. Der foregik noget oppe under kraniet. Min hjerne fortættede sig og begyndte at falde ned, jeg mærkede tydeligt, den faldt i store, bløde, varme klatter, og det lettede.

Nu er det blevet mere klart, et gråt skarpt lys. Men det er besynderligt, at alt, hvad jeg ser, støder lige op til mig; jeg tør næsten ikke gå for skyerne; de er næppe en tomme over min hattepul, og jeg må dukke mig ned for ikke at få hovedet ind i disse økale, magne klumper.

Andre mennesker er gerne uhyre langt borte, og alligevel løber jeg hvert øjeblik lige på dem, jeg kan ikke længere klare mig i verden.

Væst var det dog en dag, da jeg i uheldig hast for ud af min dør og jog hovedet lige ind i solen. Jeg styrede forfærdet ind igen; mine øjne var fulde af ild, min hjerne var som en flammende esse; jeg vilde gemme mig i mit værelse, men fra vinduerne vækkede solen ind; jeg rullede alle gardinerne ned, men så stod der smalle lysstråler ind som glødende knive, der var endnu frygteligere end det fulde lys, og da jeg gemte mig i kælderen, så sprudede det dybeste mørke ild, uafhængige lysulde borsede sig ind i mine øjne. Derfor holdt jeg mig borte fra dagslyset og borte fra solen, som nu osse er blevet min fjende. Men senere er det blevet mere gråt, og jeg kan igen gå ud.

Og så opdagede jeg mig selv. Jeg så mig lste ængselig af sted på mine tynde, skæve og væklende ben, mens jeg med mine kolde, skælvende hænder tørrede sveden af min stakkels rynkede pande, og kørte suk udgik fra mit indfaldne bryst.

Men det er dog glet andre mennesker værre i det almindelige forfald: de er reducerede til rene brudstykker. Hver dag kommer jeg forbi en vis bunke skidt, hvorfra jeg hører en liderlig latter; ham kender jeg, jeg ser ham ikke, hører kun grinet og kender ham på det – mer er der ikke igen af ham. Eller jeg støder på en arrig udsækkelsestemme, der regelmæssig slår klik, hver gang den når til en bestemt højde; det er en gammel bekendt. I merkningen kan der undertiden komme et par sjøne, der flygtig ser op på